

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a Mgr. Evy Kyselé v právní věci **stěžovatele: N. V. K.**, zastoupen JUDr. Petrem Práglem, advokátem, se sídlem Dlouhá 5, Ústí nad Labem, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 74/2004 - 45 ze dne 8. 11. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 6. 5. 2004, č. j. OAM - 1625/VL - 20 - 05 - 2004, byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1990 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou ekonomické důvody a snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu výroku o zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Žalobce namítl porušení

ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, 5 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád). Dále žalobce dodal, že ve Vietnamu byl pod stálým tlakem vietnamské moci. Chtěl tam žít a pracovat jako miliony Vietnamců, ale vietnamské úřady ho tam nenechaly žít z toho důvodu, že ho neustále pronásledovaly kvůli jeho účasti na protivládní demonstraci v roce 1998 v kraji T. B. On sám byl jedním z tří hlavních organizátorů. Tajná policie po něm pátrala, sám musel utéct a ukrýval se na tajném místě ve Vietnamu. Policisté zatkli i jeho manželku a dítě a vyhrožovali celé rodině, že je všechny pošlou do vězení, jestliže se na policii nepřihlásí. Návrat do země původu - Vietnamu vylučuje z důvodu obavy před zatknutím tajnou policií. V doplnění žaloby žalobce požádal o přezkoumání jeho případu, opakoval, že se do Vietnamu nemůže vrátit, neboť si půjčil příliš velkou finanční částku, po návratu nebude mít tyto peníze na vrácení, jeho rodiče a rodina očekávají, že bude pracovat a vydělávat peníze k uhrazení tohoto dluhu. Vrácení do vlasti je pro něho z tohoto důvodu nemožné, chce zůstat v ČR a získat nějakou šanci zachránit svoji rodinu i sebe sama. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 8. 11. 2004, č. j. 56 Az 74/2004 - 45, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, jež žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť důvodem žádosti o udělení azylu jsou ekonomické důvody a snaha legalizovat pobyt na území České republiky. Potíže žalobce vyplývají toliko z problému, že není schopen uhradit vypůjčené peníze.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) dne 3. 12. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas. Stěžovateli byl rozsudek krajského soudu doručen dne 26. 11. 2004, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě dne 3. 12. 2004 a doručena Krajskému soudu v Brně dne 6. 12. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Brně. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení. Správní orgán dále uvedl, že v podané kasační stížnosti a jejím doplnění stěžovatel poukazuje na skutečnost, že soud nevzal v úvahu jeho účast na protivládní demonstraci v roce 1998 ve Vietnamu. K tomu správní orgán podotkl, že v průběhu správního řízení neuvedl stěžovatel žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, a proto bylo správním orgánem shledáno naplnění podmínek stanovených v ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Námitky stěžovatele lze považovat za nedůvodné a tvrzení o hrozícím nebezpečí ve Vietnamu kvůli účasti na protivládní demonstraci za účelově použité a nevěrohodné. Kasační stížnost proto žalovaný považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti a jejím doplnění výslovně uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že se nezabýval všemi jeho námitkami, zejména jeho účastí na protivládní demonstraci v roce 1998, neboť soud věděl, že stěžovatel ve své žádosti o udělení azylu uvedl, že má obavu z pronásledování a z diskriminace pro účast na této demonstraci, která byla násilně potlačena, stěžovatel se musel skrývat a následně opustit svoji vlast. Soud, který ve věci rozhodoval, uvedl v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku, že stěžovatel neprokázal své tvrzení o účasti na protivládní demonstraci, a ztotožnil se s názorem žalovaného, který ve správním řízení dospěl k závěru, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou v případě stěžovatele důvody ekonomickými. Podle názoru stěžovatele bylo nezbytné, aby se soud zabýval stavem dodržování lidských práv sám a v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 2 Azs 6/2003. Ve vztahu k uplatněnému důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. stěžovatel uvádí, že podle jeho mínění výrok žaloba se zamítá je výrokem neurčitým a v rozporu s názorem Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. 22 Cdo 655/2001.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Brně právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel z toho, že stěžovatel neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, takže žalovaný správně jeho žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1

písm. g) zákona o azylu. S námitkami stěžovatele se krajský soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Neobstojí tedy ani námitka, že se krajský soud měl zabývat stavem dodržování lidských práv sám. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona. Za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. Z tohoto důvodu neshledal Nejvyšší správní soud v postupu žalovaného v daném případě žádné pochybení a ani krajskému soudu nelze vytýkat, že se otázkou splnění podmínek pro udělení azylu řádně ve svém rozsudku nezabýval, neboť v případě zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné by bylo rozhodování podle citovaných ustanovení zákona o azylu nadbytečné.

Ostatně stěžovatelem uváděné ekonomické problémy v zemi původu a neschopnost uhradit dluh není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory, a nejsou proto důvodem pro udělení azylu. Stejně tak snaha legalizovat pobyt na území České republiky není relevantním důvodem pro řízení.

Námitka, že výrok rozhodnutí je neurčitý, je nedůvodná, neboť nelze porovnávat znění výroku rozhodnutí v občanskoprávním řízení a soudním řízení správním. Znění výroku „Žaloba se zamítá.“ je zcela v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s., podle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatele o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Uplatněným stížnostním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení. V posuzované věci bylo rozhodováno o kasační stížnosti proti pravomocnému rozsudku krajského soudu, kterým byla žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladu řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu